

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 894

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 14 noiembrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI		
115.	— Hotărâre privind numirea vicepreședintelui Agenției Naționale de Integritate	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 528 din 11 iulie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 și art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală		2–5
Decizia nr. 603 din 28 septembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (4) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală		6–10
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
80.	— Ordonanță de urgență pentru modificarea art. 8 alin. (1) din Legea nr. 360/2013 privind constituirea și menținerea unui nivel minim de rezerve de țiței și de produse petroliere	11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
3.049.	— Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind aprobarea modelului și conținutului formularului „Raportul pentru fiecare țară în parte”	12–16

ACTE ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE**privind numirea vicepreședintelui Agenției Naționale
de Integritate**

Având în vedere Hotărârea Consiliului Național de Integritate nr. 7 din 1 noiembrie 2017,

în temeiul prevederilor art. 15 alin. (2), art. 19 și ale art. 23 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 140 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Senatul îl numește pe domnul Moise Florin Ionel în funcția de vicepreședinte al Agenției Naționale de Integritate, pentru un mandat de 4 ani.

Această hotărâre a fost adoptată în ședința Senatului din 13 noiembrie 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 13 noiembrie 2017.
Nr. 115.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 528

din 11 iulie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 și art. 345 alin. (1)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 coroborat cu art. 345 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ileana Yassin în Dosarul nr. 24.155/3/2014/a14 (750/2016) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.769D/2016.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, avocat Mariana Ștefan, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Totodată, pentru partea Călin Ciontu răspunde avocat Bogdan Lamatic, pentru partea Diana Alina Enache răspund apărătorii Mihaela Gongone și Mircea Badea, iar pentru partea Oana Alina Vasile răspunde avocat Ioana Grosu, având împuterniciri avocațiale depuse la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, partea Simona Georgiana Drăghici a comunicat o adresă prin care arată că nu dorește să participe la termenul de judecată în fața Curții Constituționale, iar partea Sorin Viorel Parasca a depus note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul doamnei avocat Mariana Ștefan, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând criticile cuprinse în notele scrise aflate la dosar. Avocat Mihaela

Gongone, având cuvântul, achiesează la susținerile apărătoarei autoarei excepției, subliniind că probele nu pot avea o valoare dinainte stabilită, rolul judecătorului fiind acela ca, la sfârșitul cercetării judecătorești, să dea valoare acestora și să analizeze atât legalitatea, cât și temeinicia acestora. Susține că este neconstituțional ca, în timpul cercetării judecătorești, în mod contradictoriu, să nu se poată constata că o probă a fost obținută nelegal, întrucât a fost depășită faza camerei preliminare. Consideră că nelegalitatea mijloacelor de probă nu se poate demonstra doar prin înscrisuri, reglementarea criticată reprezentând o ingerință a legiitorului în activitatea judecătorului. Apărătorul părții Călin Ciontu face referire la situația de fapt din dosarul de fond și solicită, în consecință, admiterea excepției de neconstituționalitate. Avocat Ioana Grosu solicită admiterea excepției, având în vedere că normele procesual penale criticate constituie o ingerință în activitatea judecătorului. Pentru partea Dumitru Lapa, apărătorul Mircea Badea depune concluzii scrise în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate.

5. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Susține că situația premisă de la care pornește autoarea excepției este una eronată, întrucât se creează confuzie între verificarea legalității administrării probelor și verificarea temeiniciei acestora. Câtă vreme în camera preliminară se verifică legalitatea administrării probelor, așadar conformitatea acestora cu legea, într-o astfel de procedură nu se poate administra proba cu martori. Subliniază că, ceea ce relevă autoarea excepției și părțile prezente, este tocmai demersul pe care aceștia au înțeles să îl facă în sensul de a demonstra temeinicia probelor, iar nu legalitatea administrării acestora. Reține că un astfel de demers ține exclusiv de faza de cercetare judecătorească, în care instanțele dispun și audierea martorilor cu identitate protejată sau a investigatorilor sub acoperire, apanajul procedurii de cameră preliminară fiind verificarea legalității încuviințării unui astfel de mijloc probatoriu, respectiv existența unei ordonanțe, întocmirea ei de către procuror. Totodată, arată că înlăturarea unor declarații de martor ține de temeinicia probei, astfel încât, în art. 110 alin. (5) și art. 123 din Codul de procedură penală, legiitorul a prevăzut obligativitatea organului judiciar de a înregistra din punct de vedere tehnic (video și audio) atât depoziția suspectului sau inculpatului, cât și declarația de martor, astfel încât acestea, coroborate cu celelalte mijloace de probă, să demonstreze legalitatea administrării probei. Reține că neconstituționalitatea normelor procesual penale criticate este dedusă și din confuzia care se face între procedeele probatoriu, mijlocul de probă și probă. În concluzie, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate și menținerea jurisprudenței instanței de control constituțional în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 12 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 24.155/3/2014/a14 (750/2016), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 coroborat cu art. 345 din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Ileana Yassin cu ocazia soluționării contestației formulate de autoare, printre alții, împotriva Încheierii din data de 12 februarie 2016, pronunțată de Tribunalul București — Secția I penală, în Dosarul nr. 24.155/3/2014/a14.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea susține că se aduce atingere dreptului la un proces echitabil, întrucât judecătorul de cameră preliminară se pronunță, în temeiul art. 342 din Codul de procedură penală, înainte de a administra toate probele, lipsind de conținut dispozițiile art. 103 din Codul de procedură penală, potrivit cărora probele sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză, iar, în luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului, instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Cât privește dispozițiile art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală, arată că ar trebui să se asigure administrarea oricăror probe prin care să se dovedească nelegalitatea mijloacelor de probe pe care se bazează acuzația. Apreciază că ar fi constituțional doar textul de lege ce ar permite analiza de către judecător, la sfârșitul cercetării judecătorești, a întregului material probator atât sub aspectul legalității, cât și al temeiniciei.

8. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală** apreciază că textele de lege criticate sunt neconstituționale și, în acest sens, face referire la paragrafele 60 și 61 din Decizia Curții Constituționale nr. 641 din 11 noiembrie 2014, în care s-a reținut că, „din reglementarea instituției camerei preliminare, se desprinde ideea imposibilității pentru judecătorul din această fază de a administra probe pentru a stabili legalitatea probelor administrate în faza de urmărire penală, nebeneficiind de contradictorialitate și oralitate, singura posibilitate pentru acesta fiind constatarea formală a legalității probelor sau necesitatea excluderii unora dintre acestea. Or, (...) imposibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a administra noi probe ori de a solicita depunerea anumitor înscrisuri, precum și lipsa unei dezbateri orale cu privire la aceste aspecte, îl pun pe acesta în postura de a nu putea clarifica situația de fapt, aspect ce se poate răsfrânge implicit asupra analizei de drept.” Arată că excluderea este o sancțiune procesuală specifică, aplicabilă în materia probelor administrate cu încălcarea principiului legalității și loialității, și se poate dispune în cazul în care se constată o încălcare substanțială și semnificativă a unei dispoziții legale privind administrarea probatoriului care, în împrejurările concrete ale cauzei, face ca menținerea mijlocului de probă astfel administrat să aducă atingere caracterului echitabil al procesului penal. Reține că aprecierea probelor este elementul esențial al întregii activități probatorii, iar, pentru corecta soluționare a cauzei, nu este suficientă doar existența elementelor materiale obiective care să constituie baza reflectării în conștiința judecătorului, fiind necesară și aprecierea corespunzătoare a acestor elemente de fapt care pot contura modul de administrare a unei probe. Or, norma procesual penală criticată, stabilind ce probă poate fi primită de judecător în dovedirea respectării principiilor legalității și loialității probelor, îi limitează libertatea de apreciere în totală opoziție cu principiul liberei aprecieri a probelor.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este, în principal, inadmisibilă și, în subsidiar, neîntemeiată. În motivarea soluției de inadmisibilitate, arată că autoarea excepției critică normele procesual penale pentru ceea ce nu conțin, astfel încât, în speță, nu sunt formulate veritabile critici de neconstituționalitate. În plus, observă că autoarea excepției s-a mărginit să enumere o serie de dispoziții convenționale și constituționale, fără a arăta, în concret, în ce constă contradicția dintre acestea și norma legală criticată. În susținerea soluției de

respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, reține că obiectul camerei preliminară îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Arată că judecătorul de cameră preliminară nu se pronunță asupra vinovăției inculpatului sau asupra temeiniciei materialului probator ori a rechizitoriului, acestea urmând a fi discutate în faza de judecată, cu toate garanțiile unui proces echitabil, în acord cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Reține că procedura de cameră preliminară are caracter autonom, prealabil fazei de judecată, permite o evaluare într-un termen scurt și cu caracter definitiv a actelor de urmărire penală, iar judecătorul, care exercită funcția de verificare a legalității trimiterii în judecată și a urmăririi penale și care decide începerea judecătii, va exercita în continuare, în aceeași cauză, și funcția de judecată, cu excepția cazului în care se dispune începerea judecătii, potrivit art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală. Apreciază că dispozițiile criticate sunt în acord cu prevederile constituționale invocate, câtă vreme acestea nu împiedică soluționarea cauzei penale în care se efectuează constatări tehnico-științifice de către inspecții antifraudă, de către o instanță de judecată care să se bucure de jurisdicție deplină, adică să analizeze cauza atât în ceea ce privește aspectele de fapt, cât și cele de drept, nici nu limitează dreptul inculpatului de a fi apărat, de a promova căile ordinare de atac prevăzute de lege și în condițiile prevăzute de aceasta, putând să se prevaleze de toate garanțiile procesuale specifice unui proces echitabil.

11. **Avocatul Poporului** arată că a transmis punctul său de vedere în sensul constituționalității normelor procesual penale criticate, acesta fiind reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 663 din 11 noiembrie 2014, nr. 472 din 16 iunie 2015 și nr. 35 din 9 februarie 2016. Precizează că își menține punctul de vedere anterior exprimat.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile scrise depuse la dosar, concluziile orale ale apărătorilor prezenți, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 342 coroborat cu art. 345 din Codul de procedură penală. Examinând motivele de neconstituționalitate dezvoltate în notele scrise ale autoarei, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 342 și art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală, astfel cum acestea din urmă au fost modificate prin Legea nr. 75/2016 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 29 aprilie 2016, având următorul conținut:

— Art. 342: „*Obiectul procedurii camerei preliminară îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității*

administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.”;

— Art. 345 alin. (1): „*La termenul stabilit conform art. 344 alin. (4), judecătorul de cameră preliminară soluționează cererile și excepțiile formulate ori excepțiile ridicate din oficiu, în camera de consiliu, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror înscrisuri noi prezentate, ascultând concluziile părților și ale persoanei vătămate, dacă sunt prezente, precum și ale procurorului.*”

15. Autoarea susține că normele procesual penale criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității și art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil. Invocă, totodată, dispozițiile constituționale ale art. 11 alin. (1) și alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern și art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului prin raportare la art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 838 din 8 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 1 martie 2016, și Decizia nr. 296 din 11 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 7 octombrie 2016, paragrafele 20—22, a statuat că, potrivit dispozițiilor art. 342 din Codul de procedură penală, obiectul procedurii camerei preliminară îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Prin urmare, acesta se circumscrie unor aspecte referitoare la competență și la legalitatea fie a sesizării, fie a administrării probelor care fundamentează acuzația în materie penală. De altfel, potrivit prevederilor art. 345 alin. (2) din Codul de procedură penală [în prezent art. 345 alin. (3)], judecătorul de cameră preliminară va comunica de îndată parchetului, în vederea remedierii, încheierea pronunțată în cazul în care fie constată neregularități ale actului de sesizare, fie sancționează, potrivit art. 280—282 din Codul de procedură penală, actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori exclude una sau mai multe probe administrate în timpul urmăririi penale.

17. Cu privire la legalitatea probațiunii, Curtea a reținut că, în camera preliminară, pot fi supuse controlului judecătorului aspectele referitoare la nulitatea absolută sau relativă ori la excluderea unor probe, care, potrivit art. 102 din Codul de procedură penală, vizează numai probele nelegale, probele obținute prin tortură și cele derivate din acestea. Așa fiind, judecătorul de cameră preliminară nu se poate pronunța asupra aspectelor legate de temeinicia acuzației, acesta fiind atributul exclusiv al instanței competente să judece fondul cauzei. Nu în ultimul rând, Curtea a constatat că obiectivul acestei proceduri este de a stabili dacă urmărirea penală și rechizitoriul sunt apte să declanșeze faza de judecată ori trebuie refăcute, iar, în ipoteza începerii judecătii, de a stabili care sunt actele asupra cărora aceasta va purta și pe care părțile și ceilalți participanți își vor putea întemeia susținerile ori pe care trebuie să le combată.

18. În aceste condiții, Curtea a constatat că legiuitorul a limitat la o fază distinctă de parcurs a procesului penal posibilitatea invocării excepțiilor referitoare la competența instanței, legalitatea sesizării, legalitatea administrării probelor sau legalitatea actelor efectuate de organul de urmărire penală, fază în care nu se stabilește vinovăția sau nevinovăția inculpatului. Consecința acestei limitări temporale este faptul că, după începerea judecătii, nu mai este posibilă restituirea cauzei la procuror, scopul reglementării fiind acela al asigurării soluționării cu celeritate a cauzelor penale. Împrejurarea că instanța competentă să judece cauza pe fond nu poate ea însăși

să se pronunțe cu privire la cererile și excepțiile care au fost ridicate în procedura de cameră preliminară și care au fost soluționate în această procedură (atât pe fond, cât și/sau în contestație) nu afectează dreptul părților la un proces echitabil, deoarece acestea au făcut deja obiect al controlului unui judecător.

19. Curtea a reținut, totodată, că instanța competentă să se pronunțe asupra judecării pe fond a cauzei are plenitudinea de jurisdicție să statueze cu privire la temeinicia acuzației în materie penală, deoarece, potrivit art. 374 alin. (7)—(9) din Codul de procedură penală, probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de părți, deși nu se readministrează, sunt puse în dezbateră contradictorie a acestora sau pot fi administrate din oficiu de către instanță dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și pentru justa soluționare a cauzei. *Per a contrario*, o probă contestată va fi readministrată, iar, în cazul în care readministrarea nu mai este posibilă, devin aplicabile dispozițiile art. 383 alin. (4) din același act normativ, care obligă instanța să o pună în discuția părților, a persoanei vătămate și a procurorului, dacă imposibilitatea de administrare se referă la o probă administrată în faza de urmărire penală și încuviințată de instanță. Faptul că instanța de judecată va ține seama la judecarea cauzei de o astfel de probă implică filtrarea ei în raport cu exigențele procedural penale referitoare la aprecierea probelor care, potrivit art. 103 din Codul de procedură penală, nu au o valoare dinainte stabilită și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare, în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză, condamnarea putând fi dispusă numai atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

20. Curtea a observat, totodată, că, în urma pronunțării Deciziei nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014, procedura în cadrul camerei preliminare se desfășoară în cadrul unor dezbateri orale și contradictorii, instanța citând părțile și procurorul în acest scop. Dreptul la o procedură orală și contradictorie asigură contactul nemijlocit între judecător și părți, făcând ca expunerea susținerilor formulate de părți să respecte o anumită ordine și facilitând astfel stabilirea corectă a faptelor. De asemenea, Curtea a constatat că aceasta presupune că în procedura de cameră preliminară se pot administra probe pentru a se face dovada că anumite probe din rechizitoriu sunt obținute nelegal sau nelocal. Dacă s-ar aprecia în mod contrar, s-ar ajunge la situația în care dreptul la o procedură orală și

contradictorie ar fi un drept formal a cărui exercitare nu s-ar bucura de efectivitate (aceste din urmă considerente se regăsesc în Decizia nr. 296 din 11 mai 2016, precitată, paragraful 24, și în Decizia nr. 778 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 3 mai 2017, paragraful 19).

21. În ceea ce privește prevederile art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea reține că acestea au fost modificate prin Legea nr. 75/2016 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală. Curtea constată astfel că, prin modificarea normelor procesuale penale examinate în acord cu Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, anterior citată, viciile de neconstituționalitate constatate prin aceasta au fost acoperite. Astfel, potrivit art. 344 alin. (4) din Codul de procedură penală, la expirarea termenelor prevăzute la alin. (2) și alin. (3) ale acestui articol, dacă s-au formulat cereri sau excepții ori dacă a ridicat excepții din oficiu, judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul pentru soluționarea acestora, „cu citarea părților și a persoanei vătămate și cu participarea procurorului”. Totodată, art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că judecătorul de cameră preliminară soluționează cererile și excepțiile formulate ori excepțiile ridicate din oficiu, în camera de consiliu, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror înscrisuri noi prezentate, ascultând concluziile părților și ale persoanei vătămate, dacă sunt prezente, precum și ale procurorului. Având în vedere toate cele menționate anterior, Curtea constată că examinarea de către judecătorul de cameră preliminară a cererilor și excepțiilor formulate cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală pe baza lucrărilor și a materialului dosarului de urmărire penală garantează respectarea dreptului la un proces echitabil în procedura de cameră preliminară, în acord cu jurisprudența anterioară a Curții Constituționale (deciziile nr. 296 din 11 mai 2016 și nr. 778 din 15 decembrie 2016), urmând ca, în faza judecării pe fond a cauzei, instanța competentă să statueze cu privire la temeinicia acuzației în materie penală, administrând probatoriul în condițiile art. 374 alin. (5)—(10) din Codul de procedură penală.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ileana Yassin în Dosarul nr. 24.155/3/2014/a14 (750/2016) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 342 și art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 11 iulie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 603

din 28 septembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (4) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (4) și ale art. 340 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Violeta Șanta în Dosarul nr. 1.200/4/2016 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.023D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă personal autoarea excepției, asistată de avocatul Artin Sarchizian, cu împuternicire avocațială la dosar. Pentru partea Ioan Anastasescu răspunde avocatul Dragoș Marius Cîndescu, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului autoarei excepției, care solicită admiterea acesteia și depune note scrise. În acest sens arată că soluția legislativă criticată, ce se desprinde din dispozițiile art. 335 alin. (4) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, lipsește persoanele interesate de posibilitatea de a accede la o instanță judecătorească în cazul unei ordonanțe de respingere a cererii de redeschidere a urmăririi penale. Consideră că restrângerea, prin textele de lege criticate, a exercițiului dreptului de liber acces la justiție, consacrat de dispozițiile art. 21 din Constituție, nu respectă condițiile stabilite de prevederile art. 53 din Legea fundamentală, în special cele cu privire la necesitatea și proporționalitatea măsurii.

4. Avocatul părții Ioan Anastasescu solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, referitor la dispozițiile art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, întrucât autoarea excepției solicită, de fapt, modificarea acestora, în sensul ca, pe lângă ordonanțele de respingere a plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire și de netrimite în judecată dispuse de procuror, să poată constitui obiect al plângerii la judecătorul de cameră preliminară și ordonanțele de respingere a cererilor de redeschidere a urmăririi penale. O asemenea solicitare nu intră, însă, în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. În

ceea ce privește dispozițiile art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, ținând cont de jurisprudența Curții Constituționale în materia redeschiderii urmăririi penale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Încheierea din 6 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.200/4/2016, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (4) și ale art. 340 din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Violeta Șanta cu ocazia soluționării plângerii formulate la judecătorul de cameră preliminară, în baza dispozițiilor art. 340 din Codul de procedură penală, împotriva unei ordonanțe a procurorului prin care a fost respinsă o cerere de redeschidere a urmăririi penale.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 335 alin. (4) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală încalcă principiul legalității, egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, precum și condițiile privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. În acest sens arată că soluția legislativă care asigură posibilitatea exercitării controlului judiciar doar în cazul admiterii cererii de redeschidere a urmăririi penale, cu excluderea ordonanței prin care este respinsă o astfel de cerere, creează un tratament juridic diferit pentru situații similare, împiedicând accesul la justiție al persoanelor interesate. De asemenea susține că măsura restrângerii exercițiului dreptului de acces liber la justiție nu este proporțională cu scopul vizat, întrucât nu există nicio rațiune legislativă pentru care, în astfel de situații, să fie negat dreptul de a se adresa instanței judecătorești. Mai arată că dispozițiile de lege criticate sunt neclare, deoarece nu prevăd care sunt actele excluse de la controlul judiciar.

8. **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală**, exprimându-și opinia asupra excepției invocate, arată că, într-adevăr, legea procesual penală actuală exclude de la controlul judecătoresc soluțiile de respingere a cererilor de redeschidere a urmăririi penale adoptate de procuror. Rațiunea legiuitorului care a stat la baza adoptării acestei soluții legislative se regăsește în efectele admiterii unei cereri de redeschidere a urmăririi penale, care determină redeschiderea unei anchete penale închise, în timp ce respingerea unei astfel de cereri nu produce niciun efect cu privire la securitatea circuitului juridic. Mai arată că accesul liber la justiție nu echivalează cu dreptul absolut al cetățeanului de a se adresa unei instanțe judecătorești în orice situație, ci acesta comportă restrângeri proporționale. Consideră că principiul nediscriminării nu poate fi aplicat în cauză, cât timp petenta și procurorul nu se află în situații identice și nici măcar comparabile. În consecință, neprevăderea posibilității de a se adresa unui judecător în

ipoteza respingerii cererii de redeschidere a procesului penal nu poate atrage neconstituționalitatea dispozițiilor de lege criticate.

9. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (4) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. În acest sens arată că, potrivit dispozițiilor art. 335 din Codul de procedură penală, redeschiderea urmăririi penale are loc în următoarele situații: (i) când procurorul ierarhic superior infirmă soluția clasării dispusă de procurorul de caz, constatând că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia aceasta [alin. (1)]; (ii) când procurorul revocă ordonanța de clasare sau, după caz, de renunțare la urmărirea penală, întrucât au apărut fapte sau împrejurări noi din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea [alin. (2)], respectiv suspectul sau inculpatul nu și-a îndeplinit cu rea-credință obligațiile stabilite [alin. (3)]; (iii) când judecătorul de cameră preliminară a admis plângerea împotriva soluției de netrimiteră în judecată și a trimis cauza la procuror în vederea completării urmăririi penale [alin. (5)]. Dacă redeschiderea urmăririi penale este urmarea revocării sau, după caz, a infirmării de către procuror/procurorul ierarhic superior a soluției inițiale de clasare, legiuitorul a prevăzut în art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală că ordonanța procurorului este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, sub sancțiunea nulității. Reglementarea are menirea de a asigura respectarea principiului *ne bis in eadem*, căci atât soluția clasării (indiferent dacă a fost sau nu supusă controlului judecătoresc în procedura prevăzută de art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală), cât și cea a renunțării la urmărirea penală, odată devenite definitive, se bucură de prezumția de temeinicie. Or, redeschiderea urmăririi penale — întrucât este consecința infirmării sau, după caz, a revocării soluției inițiale — tinde la înlăturarea acestei prezumții. Pe de altă parte, în contextul expus, procedura confirmării se dorește a fi un remediu împotriva unei eventuale decizii discreționare a procurorului de reactivare a procesului penal în cazurile prevăzute de art. 335 alin. (1), (2) și (5) din Codul de procedură penală. Rațiunea pentru care legiuitorul nu recunoaște părților și persoanei vătămate posibilitatea de a contesta în instanță soluția de respingere a cererii de redeschidere a urmăririi penale rezidă în faptul că redeschiderea urmăririi penale constituie un act de exercitare a acțiunii penale care este de competența exclusivă a procurorului, potrivit art. 3 alin. (4) din Codul de procedură penală, în virtutea principiului separației funcțiilor judiciare. Reglementarea nu are însă, prin aceasta, un caracter discriminatoriu, deoarece, așa cum a arătat Curtea Constituțională în jurisprudența sa pe marginea dispozițiilor art. 273 din Codul de procedură penală din 1968 (corespondentul actualului art. 335 din Codul de procedură penală), sensul art. 16 alin. (1) din Constituție este garantarea egalității în drepturi între cetățeni în fața legii și a autorităților publice, iar nu între cetățeni și autoritățile publice; or, procurorul care dispunea reluarea urmăririi penale, în condițiile art. 273 din Codul de procedură penală, acționa în calitate de reprezentant al unei autorități publice, și anume Ministerul Public. În fine, câtă vreme soluția clasării poate fi contestată la judecătorul de cameră preliminară în procedura plângerii prevăzute de art. 340 și următoarele din Codul de procedură penală, iar renunțarea la urmărirea penală este în mod imperativ supusă confirmării celuiiași judecător, conform dispozițiilor art. 318 alin. (12) din

Codul de procedură penală, apreciază că legiuitorul recunoaște persoanei vătămate și părților o cale de acces la justiție în această materie. Pe de altă parte, dreptul de acces la justiție nu este un drept absolut, ci poate fi supus unor condiții, dacă acestea sunt proporționale cu scopul urmărit. Or, faptul că subiecții procesuali în cauză nu au dreptul de a obține redeschiderea urmăririi penale se explică prin aceea că, în ipotezele vizate de art. 335 din Codul de procedură penală, cauza penală a fost deja soluționată de procuror, prin clasare sau renunțare la urmărire penală, iar o soluție de redeschidere a urmăririi penale trebuie să revină tot acestuia, în virtutea calității sale de titular al funcției de urmărire penală.

11. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 335 alin. (4) și ale art. 340 din Codul de procedură penală sunt constituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că nu exclud dreptul persoanelor interesate de a face plângere împotriva ordonanței procurorului de respingere a cererii de redeschidere a urmăririi penale. În acest sens arată că, din analiza dispozițiilor de lege criticate nu rezultă nicio interdicție de a depune plângere împotriva unei astfel de ordonanțe a procurorului. Or, prevederile art. 336 alin. (1) din Codul de procedură penală consacră dreptul oricărei persoane de a face plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime. Acest text reprezintă regula în domeniu, care nu poate fi nesocotită în lipsa unei excepții prevăzute în mod expres de lege. Cum examinarea textelor de lege incidente conduce la concluzia inexistenței unei asemenea excepții, rezultă că persoana interesată poate face plângere împotriva ordonanței procurorului de respingere a cererii de redeschidere a urmăririi penale, în temeiul dispozițiilor art. 336 din Codul de procedură penală. Invocă jurisprudența Curții Constituționale, care a statuat că instanța de contencios constituțional este competentă să realizeze o analiză a interpretării textelor de lege, de vreme ce deturnarea reglementărilor legale de la scopul lor legitim, printr-o sistematică interpretare și aplicare eronată a acestora de către instanțele judecătorești sau de către celelalte subiecte chemate să aplice dispozițiile de lege, poate determina neconstituționalitatea acelei reglementări. În acest caz, Curtea are competența de a elimina viciul de neconstituționalitate astfel creat, esențială în asemenea situații fiind asigurarea respectării drepturilor și libertăților persoanelor, precum și a supremației Constituției (Decizia nr. 224 din 13 martie 2012, Decizia nr. 448 din 29 octombrie 2013 și Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015).

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 335 alin. (4) și ale art. 340 din Codul de procedură penală. Dispozițiile art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală au fost modificate prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii

nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Din notele scrise ale autoarei excepției, depuse în motivarea criticii, reiese însă că aceasta privește doar dispozițiile art. 335 alin. (4) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra acestor dispoziții de lege. Prin Decizia nr. 496 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 22 septembrie 2015, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară hotărăște „fără participarea procurorului și a suspectului sau, după caz, a inculpatului” este neconstituțională. Ulterior sesizării Curții, dispozițiile art. 335 alin. (4) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din data de 23 mai 2016. Având în vedere însă că, în speță, au produs efecte normele de procedură prevăzute în art. 335 alin. (4) și art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală în forma în vigoare la data sesizării Curții, aceasta se va pronunța asupra dispozițiilor art. 335 alin. (4) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală în redactarea anterioară modificării lor prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 335 alin. (4): „Redeschiderea urmăririi penale este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, în termen de cel mult 3 zile, sub sancțiunea nulității. Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a suspectului sau, după caz, a inculpatului, asupra legalității și temeiniciei ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale. Încheierea judecătorului de cameră preliminară este definitivă.”;

— Art. 340 alin. (1): „Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.”

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și a prevederilor art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că administrarea de probatorii după declanșarea urmăririi penale are rolul de a lămuri cauza sub toate aspectele — existența faptei, identitatea făptuitorului și responsabilitatea penală a acestuia —, pentru ca procurorul să poată dispune, la terminarea ei, fie o soluție de trimitere în judecată, fie o soluție de netrimitere în judecată. Deși este reglementată distinct, ca procedură specială, încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției constituie tot o modalitate de finalizare a urmăririi

penale — nefiind însă nici dispoziție de trimitere, nici dispoziție de netrimitere în judecată —, modalitate care este supusă validării de către instanța de judecată. În afara soluțiilor de trimitere și de netrimitere în judecată, care pot fi dispuse numai după începerea și desfășurarea urmăririi penale, noul Cod de procedură penală permite procurorului să dispună și o soluție de neurmărire penală, echivalentul soluției de neîncepere a urmăririi penale din vechiul cod. Soluțiile de neurmărire și netrimitere în judecată prevăzute de noua lege procesual penală sunt clasarea și renunțarea la urmărirea penală.

17. Așadar, procurorul, ca titular al dreptului de a exercita acțiunea penală, este cel care decide cu privire la rezultatul urmăririi penale, fie prin trimiterea în judecată a inculpatului, fie prin adoptarea unei alte soluții. Terminarea urmăririi are, însă, un caracter relativ, întrucât există posibilitatea ca urmărirea penală să fie reluată, actele emise de procuror nebucurându-se de autoritate de lucru judecat.

18. În ceea ce privește instituția redeschiderii urmăririi penale, prin Decizia nr. 475 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 7 septembrie 2017, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016, în ansamblul său, reținând că redeschiderea urmăririi penale constituie, în acord cu art. 332 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, un caz de reluare a urmăririi penale, sens în care legiuitorul a prevăzut, în art. 335 din același cod, cazurile și condițiile în care urmărirea penală poate fi redeschisă. Astfel, așa cum rezultă din însăși denumirea instituției, ea vizează situația în care urmărirea penală a fost finalizată, fie printr-o ordonanță de clasare, fie printr-una de renunțare la urmărirea penală — a se vedea art. 335 alin. (3) din cod. Redeschiderea se dispune atât de procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția dacă, ulterior, constată că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea, cât și de către însuși procurorul care a dispus soluția, dacă au apărut fapte sau împrejurări noi din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea ori dacă constată că suspectul sau inculpatul nu și-a îndeplinit cu rea-credință obligațiile stabilite conform art. 318 alin. (6). De asemenea, potrivit art. 335 alin. (5), redeschiderea urmăririi penale are loc și atunci când judecătorul de cameră preliminară a admis plângerea împotriva soluției de clasare și a trimis cauza la procuror în vederea completării urmăririi penale, sens în care dispozițiile judecătorului de cameră preliminară sunt obligatorii pentru organul de urmărire penală (paragraful 27).

19. Așa cum a reținut Curtea Constituțională prin decizia mai sus menționată, ca regulă generală, redeschiderea urmăririi penale este, sub sancțiunea nulității, supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, în termen de cel mult 3 zile. O astfel de abordare a fost desprinsă din necesitatea punerii de acord a instituției cu exigențele art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ca urmare a pronunțării de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărârilor din 22 mai 1998, 3 iunie 2003 și 4 august 2005, în cauzele *Vasilescu împotriva României*, paragraful 41, *Pantea împotriva României*, paragraful 236, și *Stoianova și Nedelcu împotriva României*, paragraful 21, prin care s-a constatat că procurorii români, care acționează în calitate de magistrați ai Ministerului Public, nu răspund cerințelor de independență față de executiv. Totodată, prin hotărârea pronunțată în Cauza *Stoianova și Nedelcu împotriva României*, paragraful 21, instanța europeană a constatat necesitatea ca

posibilitatea acordată parchetului de a redeschide urmărirea penală să fie supusă autorizării unei instanțe naționale, care să fie obligată să examineze temeinicia unei astfel de cereri, în sensul aprecierii dacă redeschiderea cazului nu este inechitabilă sau perioada scursă de la încetarea anchetei nu este excesivă. De asemenea, Curtea a constatat că lipsurile care apar în realizarea anchetelor inițiale nu sunt imputabile reclamanților și nu trebuie să îi pună pe aceștia în situații defavorabile. Astfel, procedura confirmării de către judecătorul de cameră preliminară a ordonanței de redeschidere a urmăririi penale reprezintă un remediu împotriva puterii discreționare a procurorului de a reactiva procesul penal (paragraful 30).

20. În continuare, prin decizia citată anterior, Curtea Constituțională a constatat că redeschiderea urmăririi penale are ca efect reluarea urmăririi penale, conform dispozițiilor art. 285 și următoarele din Codul de procedură penală. În acest sens, art. 335 alin. (1) din același cod prevede că, dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția constată, ulterior, că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea, infirmă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale, dispozițiile art. 317 din Codul de procedură penală urmând a fi aplicate în mod corespunzător. Astfel, redeschiderea urmăririi penale va avea ca finalitate dispunerea de către procuror a uneia dintre soluțiile prevăzute la art. 327 din Codul de procedură penală, respectiv fie trimiterea în judecată, dacă din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de inculpat și că acesta răspunde penal, fie clasarea sau renunțarea la urmărire. Dacă ultimele două potențiale soluții nu schimbă situația juridică a persoanei în privința căreia se dispune redeschiderea urmăririi penale, soluția de trimitere în judecată, prin rechizitoriu, poate avea ca efect supunerea acesteia cercetării judecătorești. Dar, în oricare dintre cele trei situații juridice analizate, împotriva persoanei referitor la care este confirmată soluția de redeschidere a urmăririi penale va fi formulată o acuzație în materie penală (paragraful 31).

21. Astfel, Curtea a reținut că procedura de confirmare de către judecătorul de cameră preliminară a redeschiderei urmăririi penale, astfel reglementată, constituie o garanție procesuală a caracterului echitabil al actului de redeschidere a urmăririi penale acordată participanților la procesul penal, conform dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenție (a se vedea Decizia nr. 496 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 22 septembrie 2015, paragraful 17). Ca urmare a instituirii acestor garanții, atât persoana în privința căreia este formulată o acuzație în materie penală, cât și ceilalți participanți la procesul penal au dreptul de a-și apăra interesele procesuale, în mod echitabil, în fața unei instanțe independente și imparțiale, instituite prin lege (paragraful 32). Totodată, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală, legiuitorul a instituit o excepție de la regula potrivit căreia ordonanțele de redeschidere trebuie supuse confirmării judecătorului de cameră preliminară. Astfel, dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția infirmă soluția de netrimiteră în judecată și dispune redeschiderea urmăririi penale, anterior comunicării ordonanței care cuprinde această soluție, redeschiderea urmăririi penale nu este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară. O astfel de soluție își găsește justificare în dispozițiile constituționale ale art. 132 referitoare la principiile care guvernează activitatea procurorilor, potrivit cărora „*Procurorii își desfășoară activitatea*

potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic” (paragrafele 34 și 35). În acord cu art. 304 alin. (2) din Codul de procedură penală referitor la infirmarea actelor procesuale sau procedurale, procurorul ierarhic superior, când constată că un act sau o măsură procesuală (deci, inclusiv, o ordonanță de clasare) a procurorului ierarhic inferior nu este dată cu respectarea dispozițiilor legale sau este neîntemeiată, o infirmă motivat, din oficiu sau la plângerea persoanei interesate (paragraful 40). De aceea, dacă procurorul ierarhic superior constată necesitatea infirmării soluției, pronunță o ordonanță al cărei efect imediat constă în necomunicarea ordonanței de clasare. Fiind infirmată și necomunicată, ordonanța de clasare nu există și, deci, nu produce niciun efect cu privire la drepturile procesuale ale persoanelor interesate și, cu precădere, cu privire la dreptul acestora de a se adresa cu plângere judecătorului de cameră preliminară (paragraful 41). Un astfel de drept nu a fost însă suprimat, ci numai prorogat până la pronunțarea unei noi soluții în cauză, fie de clasare ori renunțare la urmărirea penală, fie de trimitere în judecată, situații în care persoana interesată se poate adresa judecătorului de cameră preliminară, după comunicare, în termenul stabilit în art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, urmând ca, în situația emiterii unui rechizitoriu, toate aspectele relevate să fie supuse judecătorului de cameră preliminară în procedura de filtru prevăzută de art. 342 și următoarele din același cod (paragraful 42). În plus, este posibil ca, după infirmare, procurorul să pronunțe tot o soluție de clasare, care, ulterior, să fie din nou infirmată de către procurorul ierarhic superior. Dacă infirmarea intervine ca urmare a unei plângeri formulate după comunicarea soluției, atunci o asemenea ordonanță va fi supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară. Dacă însă infirmarea intervine din oficiu, anterior comunicării soluției de clasare, vor fi aplicabile dispozițiile art. 335 alin. (6) din Codul de procedură penală, care dau expresie principiului subordonării ierarhice, fără ca prin aceasta să fie afectat accesul liber la justiție. Astfel, Curtea a reținut că dispozițiile de lege anterior menționate nu aduc atingere dreptului la un proces echitabil, ci, dimpotrivă, asigură exercitarea acestuia, prin aceea că au menirea de a garanta soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, prin eficientizarea activității de urmărire penală (paragraful 43).

22. Având în vedere cele arătate mai sus, Curtea nu poate reține critica potrivit căreia soluția legislativă care asigură posibilitatea exercitării controlului judiciar doar în cazul admiterii cererii de redeschidere a urmăririi penale, cu excluderea ordonanței prin care este respinsă o astfel de cerere, încalcă principiul legalității, egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil. Ordonanța de respingere a unei cereri de redeschidere a urmăririi penale nu este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, întrucât — spre deosebire de ordonanța de redeschidere a urmăririi penale — o asemenea soluție nu presupune o acuzație în materie penală, astfel că nu schimbă cu nimic situația juridică a persoanelor care au avut calitatea de părți sau de subiecți procesuali principali în dosarul penal în care s-a dispus de către procuror o soluție de neurmărire sau netrimiteră în judecată. Totodată, așa cum reiese din analiza prevederilor Codului de procedură penală și a jurisprudenței recente a Curții Constituționale, accesul la justiție al persoanelor interesate este asigurat, oricare ar fi soluția de neurmărire sau netrimiteră în judecată dispusă de către procuror — clasare, respectiv renunțare la urmărirea penală.

23. Astfel, în ceea ce privește ordonanțele de clasare, persoana interesată are la dispoziție procedura plângerii la procurorul ierarhic superior, reglementată de dispozițiile art. 339 alin. (4) din Codul de procedură penală, potrivit cărora, în cazul soluțiilor de clasare, plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copieii actului prin care s-a dispus soluția. Ținând cont de jurisprudența Curții Constituționale, care a statuat că actele prin care procurorul pune capăt conflictului de drept penal, fiind modalități de înlăptuire a justiției, trebuie să fie supuse cenzurii judecătorului (Decizia nr. 486 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 6 martie 1998), legiuitorul a reglementat, prin prevederile art. 340—341 din Codul de procedură penală, procedura plângerii la judecătorul de cameră preliminară. În acest sens, chiar dispozițiile art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, criticate în prezenta cauză, stabilesc că persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Dacă judecătorul de cameră preliminară — în temeiul dispozițiilor art. 341 alin. (6) lit. b) sau alin. (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală — admite plângerea împotriva soluției de clasare și trimite cauza la procuror în vederea completării urmăririi penale, atunci, potrivit prevederilor art. 335 alin. (5) din Codul de procedură penală, devine incidentă instituția redeschiderii urmăririi penale.

24. Referitor la renunțarea la urmărirea penală, prin Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016, Curtea Constituțională a statuat că, prin reglementarea acestei instituții în maniera prevăzută la art. 318 din Codul de procedură penală, legiuitorul nu a realizat un echilibru adecvat între aplicarea principiului legalității, specific sistemului de drept continental, existent în România, și aplicarea principiului oportunității, specific sistemului de drept anglo-saxon, dând prevalență

acestuia din urmă, în detrimentul celui dintâi, prin reglementarea printre atribuțiile procurorului a unor acte specifice puterii judecătorești (paragraful 30). În acest sens, Curtea a constatat că și acordul de recunoaștere a vinovăției, reglementat la art. 478—488 din Codul de procedură penală, care, la fel ca și renunțarea la urmărirea penală, constituie tot o formă de justiție negociată, având la bază principiul oportunității, poate fi încheiat tot cu privire la infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 7 ani, potrivit art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală, însă, spre deosebire de renunțarea la urmărirea penală, acesta, pe de o parte, este supus controlului instanței de judecată căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, iar, pe de altă parte, presupune întotdeauna aplicarea unei pedepse, chiar dacă executarea acesteia este individualizată, conform prevederilor art. 80—106 din Codul penal (paragraful 32). Pentru toate aceste motive, Curtea a constatat că renunțarea la urmărirea penală de către procuror, fără ca aceasta să fie supusă controlului și încuviințării instanței de judecată, echivalează cu exercitarea de către acesta a unor atribuții ce aparțin sferei competențelor instanțelor judecătorești, reglementată la art. 126 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege (paragraful 33).

25. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 335 alin. (4) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală prevăd în mod clar și previzibil actele procurorului supuse controlului judiciar și asigură accesul la justiție al persoanelor interesate, fără a crea un tratament juridic diferit pentru situații similare.

26. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin dispozițiile de lege ce fac obiectul excepției, a prevederilor art. 53 din Legea fundamentală, nici această critică nu poate fi reținută, prevederile constituționale invocate fiind aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, în cauza de față, nu s-a constatat.

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Violeta Șanta în Dosarul nr. 1.200/4/2016 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția penală și constată că dispozițiile art. 335 alin. (4) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 septembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea art. 8 alin. (1) din Legea nr. 360/2013 privind constituirea și menținerea unui nivel minim de rezerve de țiței și de produse petroliere

În prezent, constituirea și menținerea unor rezerve minime de țiței și/sau produse petroliere sunt reglementate de Legea nr. 360/2013 privind constituirea și menținerea unui nivel minim de rezerve de țiței și de produse petroliere.

Legea nr. 360/2013 a fost emisă în scopul transpunerii la nivelul legislației naționale a prevederilor Directivei 2009/119/CE a Consiliului din 14 septembrie 2009 privind obligația statelor membre de a menține un nivel minim de rezerve de țiței și/sau produse petroliere.

Obiectivul declarat al Directivei 2009/119/CE este de a stabili normele care vizează garantarea unui nivel ridicat de siguranță a aprovizionării cu petrol în Comunitate, prin intermediul unor mecanisme viabile și transparente bazate pe solidaritatea între statele membre, menținerea unui nivel minim al stocurilor de țiței și/sau produse petroliere, precum și instituirea mijloacelor procedurale necesare pentru remedierea unei eventuale penurii de amploare la nivelul Uniunii Europene sau al unui stat membru.

În prezent, îndeplinirea obligației României, în calitate de stat membru al Uniunii Europene, de a menține un nivel minim de stocuri de țiței și de produse petroliere se realizează în baza prevederilor Legii nr. 360/2013, conform cărora obligația constituirii și menținerii stocurilor de urgență revine operatorilor economici care introduc pe piață cantități mai mari de 1.000 tone țiței și/sau produse petroliere pe an.

Totodată, Legea nr. 360/2013 definește operatorii economici astfel: „operatori economici — societățile reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și care își au sediul social în România și care produc și/sau introduc pe piața românească țiței și/sau produse petroliere.”

Pe de altă parte, Legea nr. 360/2013 instituie pentru operatorii economici care au obligația constituirii și menținerii stocurilor de urgență dreptul de delegare a acestei obligații, inclusiv către alți operatori economici.

Coroborând elementele menționate mai sus, rezultă că operatorii economici care au obligația constituirii și menținerii stocurilor de urgență nu pot delega această obligație decât societăților reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și care își au sediul social în România și care produc și/sau introduc pe piața românească țiței și/sau produse petroliere.

Restrângerea dreptului de delegare prin limitarea mulțimii operatorilor care ar putea accepta delegarea doar la acei operatori economici definiți în Legea nr. 360/2013 creează în plan real dificultăți în realizarea *de facto* a delegărilor, periclitând astfel atât transpunerea corectă a prevederilor Directivei 2009/119/CE referitoare la delegare, cât și îndeplinirea de către operatori a obligațiilor de stocare, iar pe cale de consecință, îndeplinirea obligației României în privința menținerii unor stocuri minime de țiței și de produse petroliere pentru anul 2018.

Elementele mai sus menționate reprezintă elementele unei situații extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată și vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — La articolul 8 alineatul (1) din Legea nr. 360/2013 privind constituirea și menținerea unui nivel minim de rezerve de țiței și de produse petroliere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 818 din 21 decembrie 2013, literele b) și c) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) operatorilor economici, astfel cum sunt definiți la art. 2 lit. l), precum și operatorilor economici cu sediul social sau secundar în cadrul altor state membre ale Uniunii Europene, care dispun de capacitate de stocare disponibilă pe teritoriul

Uniunii Europene, cu condiția ca o astfel de delegare să fi fost autorizată în prealabil atât de către autoritatea competentă, cât și de către toate statele membre pe ale căror teritorii vor fi păstrate stocurile; și/sau

c) operatorilor economici cu sediul social sau secundar în România și care dispun de capacitate de stocare disponibilă pe teritoriul României, cu condiția ca delegarea să fi fost comunicată în prealabil autorității competente.”

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul energiei,
Toma-Florin Petcu
Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleşcanu
p. Ministrul delegat pentru afaceri europene,
Cristian-Gabriel Winzer,
secretar de stat

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind aprobarea modelului și conținutului formularului „Raportul pentru fiecare țară în parte”

În temeiul prevederilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, și având în vedere dispozițiile art. 291³ și art. 303 alin. (8) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă modelul și conținutul formularului „Raportul pentru fiecare țară în parte”, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Formularul „Raportul pentru fiecare țară în parte” se completează și se depune conform instrucțiunilor prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — (1) Formularul prevăzut la art. 1 se depune începând cu anul fiscal 2016.

(2) Formularul prevăzut la art. 1 se va transmite organului fiscal competent pentru administrarea creanțelor contribuabililor care au obligația depunerii acestuia în termen de 12 luni de la ultima zi a anului fiscal de raportare a grupului de întreprinderi multinaționale.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) se aplică și în cazul contribuabililor ce au obligația depunerii formularului „Raportul pentru fiecare țară în parte” și care au optat, în condițiile legii, pentru un exercițiu financiar diferit de anul calendaristic.

Art. 4. — (1) Fiecare entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în România are obligația de a notifica până cel târziu în ultima zi a anului fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi multinaționale, dar nu mai târziu de termenul-limită de depunere a declarației fiscale anuale privind impozitul pe profit (declarația 101 „Declarație privind impozitul pe profit”), prevăzută de actele normative în vigoare, a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent, după formatul conținut în anexa nr. 3, organul fiscal competent din România pentru administrarea creanțelor acesteia, cu privire la calitatea acesteia în cadrul grupului de întreprinderi multinaționale, respectiv identitatea și rezidența fiscală ale entității raportoare.

(2) Notificarea se depune la organul fiscal competent, în format PDF, cu fișier XML atașat, pe suport CD, însoțit de formatul hârtie, semnat conform legii, sau se transmite prin mijloace electronice de transmitere la distanță, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(3) Prevederea de la alin. (1) și (2) se aplică și în cazul entităților constitutive ale grupurilor de întreprinderi multinaționale care își au rezidența fiscală în România și sunt obligate la plata impozitului specific.

Art. 5. — Caracteristicile de tipărire, modul de difuzare, de utilizare și de păstrare ale formularului „Raportul pentru fiecare țară în parte” sunt prezentate în anexa nr. 4.

Art. 6. — Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 7. — Direcția generală de informații fiscale, Direcția generală coordonare inspecție fiscală, Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, precum și direcțiile generale regionale ale finanțelor publice și structurile subordonate acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Mirela Călugăreanu

București, 24 octombrie 2017.
Nr. 3.049.

ANEXA Nr. 1

Sigla DGRFP/ DGAMC/AJFP	Direcția	Nr. de înregistrare .....
	.....	Data ...../...../.....

RAPORTUL PENTRU FIECARE ȚARĂ ÎN PARTE

1. Date de identificare ale contribuabilului cu rezidența fiscală în România, ce constituie entitatea raportoare:

Denumirea contribuabilului: .....

Cod de identificare fiscală: .....

Nr. de înregistrare în registrul comerțului: .....

Domiciliul fiscal: localitatea ....., str. .... nr. ...., bl. ...., sc. ...., ap. .... județul/sectorul .....

Prin reprezentant fiscal: .....

Cod de identificare fiscală: .....

Nr. de înregistrare în registrul comerțului: .....

Domiciliul fiscal: localitatea ....., str. .... nr. ...., bl. ...., sc. ...., ap. .... județul/sectorul .....

Calitatea entității raportoare în cadrul grupului de întreprinderi multinaționale:

- a) societate-mamă finală: .....
- b) societate-mamă surogat: .....
- c) entitate constitutivă desemnată: .....
- d) entitate constitutivă: .....

2. Date de identificare ale grupului de întreprinderi multinaționale:

Denumirea grupului de întreprinderi multinaționale: .....

Denumirea societății-mame finale a grupului de întreprinderi multinaționale: .....

Date de identificare fiscală: .....

Jurisdicția fiscală: .....

Alte informații relevante: .....

3. Prezentare generală a alocării veniturilor, a impozitelor și a activităților economice, per jurisdicție fiscală (tabelul 1)

Numele grupului de întreprinderi multinaționale:										
Anul fiscal vizat:										
Moneda utilizată:										
Jurisdicția fiscală	Valoarea agregată a veniturilor			Profituri (pierderi) anterioare impozitării veniturilor/profiturilor/impozitului specific	Impozit pe venit/profit/impozit specific plătit (pe baza contabilității de casă)	Impozit pe venit/profit/impozit specific acumulat — anul fiscal de raportare	Capitalul social declarat	Profitul nedistribuit	Număr de salariați	Imobilizări corporale, altele decât numerarul sau echivalentele de numerar
	Persoană neafiliată	Persoană afiliată	Total							

4. Lista tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale incluse în fiecare agregare, per jurisdicție fiscală (tabelul 2)

Numele grupului de întreprinderi multinaționale:															
Anul fiscal vizat:															
Jurisdicția fiscală	Entitățile constitutive rezidente în jurisdicția fiscală	Jurisdicția fiscală de organizare sau de constituire, dacă este diferită de jurisdicția fiscală de rezidență	Principala (principalele) activitate (activități) economică (economice)												
			Cercetare și dezvoltare	Deținere sau gestionare de proprietate intelectuală	Achiziții sau atribuire de contracte de achiziții publice	Fabricație sau producție	Vânzări, comercializare sau distribuție	Servicii administrative, de gestiune sau de sprijin	Prestare servicii — către persoane neafiliate	Finanțare internă a grupului	Servicii financiare periodice	Asigurări	Deținere de acțiuni sau de alte instrumente de capital	Inactiv	Altele ⁽¹⁾
	1.														
	2.														
	3.														
	1.														
	2.														
	3.														

(1) Vă rugăm să precizați natura activității entității constitutive la rubrica „Informații suplimentare”.

5. Informații suplimentare

Numele grupului de întreprinderi multinaționale:

Anul fiscal vizat:

Vă rugăm să includeți orice informații sau explicații succinte suplimentare pe care le considerați necesare sau care ar facilita înțelegerea informațiilor obligatorii furnizate în raportul pentru fiecare țară în parte.

ANEXA Nr. 2

INSTRUCȚIUNI

de completare și de depunere a formularului „Raportul pentru fiecare țară în parte”

Formularul „Raportul pentru fiecare țară în parte” se completează cu ajutorul programului de asistență.

Formularul „Raportul pentru fiecare țară în parte” se depune la organul fiscal competent, în format PDF, cu fișier XML atașat, pe suport CD, însoțit de formatul hârtie, semnat conform legii, sau se transmite prin mijloace electronice de transmitere la distanță, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

1. Obiectiv

Formularul se utilizează pentru raportarea alocării, în cadrul unui grup de întreprinderi multinaționale, a veniturilor, a impozitelor și a activităților economice pentru fiecare jurisdicție fiscală în parte.

2. Tratatul sucursalelor și al sediilor permanente

Datele privind sediul permanent se raportează în funcție de jurisdicția fiscală în care este situat acesta, nu în funcție de jurisdicția fiscală de rezidență a unității operaționale din care face parte sediul permanent respectiv. Din raportul privind jurisdicția fiscală de rezidență a unității operaționale din care face parte sediul permanent se exclud datele financiare legate de sediul permanent.

3. Perioada vizată

Formularul vizează anul fiscal al întreprinderii multinaționale raportoare. În ceea ce privește entitățile constitutive, în funcție de întreprinderea multinațională raportoare, formularul trebuie să reflecte în mod coerent oricare dintre informațiile următoare:

a) informații privind anul fiscal al entităților constitutive relevante care se încheie la aceeași dată cu anul fiscal al întreprinderii multinaționale raportoare sau în perioada de 12 luni anterioară acestor date;

b) informații privind toate entitățile constitutive relevante raportate pentru anul fiscal al întreprinderii multinaționale raportoare.

4. Sursa datelor

În vederea completării formularului, întreprinderea multinațională raportoare utilizează aceleași surse de date, în mod sistematic de la un an la altul. Întreprinderea multinațională raportoare poate alege să utilizeze date din pachetele sale de raportare consolidată, din situațiile financiare statutare separate ale unei entități, din situațiile financiare de reglementare sau din conturile de management intern. Nu este necesar ca raportarea veniturilor, a profiturilor și a impozitelor să fie reconciliată, în formular, cu situațiile financiare consolidate. Dacă se utilizează ca bază de raportare situațiile financiare statutare, toate sumele se convertesc în moneda funcțională declarată de întreprinderea multinațională raportoare, în cursul mediu de schimb pentru exercițiul declarat la secțiunea „Informații suplimentare” din formular. Cu toate acestea, nu este necesar să se facă ajustări pentru a lua în considerare diferențele dintre diferitele principii contabile aplicate în diferitele jurisdicții fiscale.

Întreprinderea multinațională raportoare furnizează, în secțiunea „Informații suplimentare” din formular, o scurtă descriere a surselor de date utilizate la elaborarea formularului. Dacă se modifică sursa de date utilizată de la un exercițiu la altul, întreprinderea multinațională raportoare explică motivele modificării și consecințele acesteia în secțiunea „Informații suplimentare” din formular.

Informațiile din conținutul formularului „Raportul pentru fiecare țară în parte” se vor completa după cum urmează:

1. Prezentare generală a alocării veniturilor, a impozitelor și a activităților economice, per jurisdicție fiscală — tabelul 1

1.1. Jurisdicția fiscală

În prima coloană a tabelului, întreprinderea multinațională raportoare enumeră toate jurisdicțiile fiscale în care își au rezidența fiscală entitățile constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale. O jurisdicție fiscală este definită ca fiind o jurisdicție statală, dar și o jurisdicție nestatală care are autonomie fiscală. Se introduce un rând separat pentru toate entitățile constitutive din grupul de întreprinderi multinaționale care, potrivit întreprinderii multinaționale raportoare, nu își au rezidența fiscală în nicio jurisdicție fiscală. Dacă o entitate constitutivă este rezidentă în mai multe jurisdicții fiscale, se aplică regula de departajare din tratatul fiscal aplicabil pentru a se determina jurisdicția fiscală de rezidență. Dacă nu există niciun tratat fiscal aplicabil, entitatea constitutivă trebuie raportată în jurisdicția fiscală de care aparține locul conducerii efective al respectivei entități constitutive. Locul conducerii efective se determină pe baza unor standarde convenite la nivel internațional.

1.2. Valoarea agregată a veniturilor

În cele trei coloane de la rubrica „Valoarea agregată a veniturilor” din formular, întreprinderea multinațională raportoare comunică următoarele informații:

a) suma veniturilor tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale din jurisdicția fiscală relevantă, generate din tranzacții cu persoane afiliate;

b) suma veniturilor tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale din jurisdicția fiscală relevantă, generate din tranzacții cu persoane independente;

c) totalul sumelor menționate la lit. a) și b).

Valoarea agregată a veniturilor include venituri din vânzări de stocuri și proprietăți, servicii, redevențe, dobânzi, prime și orice alte sume. Veniturile exclud plăți primite de la alte entități constitutive, care sunt tratate ca dividende în jurisdicția fiscală a plătitorului.

1.3. Profituri (pierderi) anterioare impozitării veniturilor/profiturilor/impozitului specific

În cea de-a cincea coloană a formularului, întreprinderea multinațională raportoare comunică suma profiturilor (pierderilor) anterioare impozitării veniturilor/profiturilor/impozitului specific pentru toate entitățile constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Profiturile (pierderile) anterioare impozitării veniturilor/profiturilor/impozitului specific includ toate elementele de venituri și cheltuieli.

1.4. Impozit pe venit/profit/impozit specific plătit (pe baza contabilității de casă)

În cea de-a șasea coloană a formularului, întreprinderea multinațională raportoare comunică suma totală a impozitelor pe venit, a impozitelor pe profit și a impozitelor specifice plătite efectiv în cursul anului fiscal relevant de toate entitățile constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Impozitele plătite includ toate impozitele plătite de entitatea

constitutivă atât în jurisdicția fiscală de rezidență, cât și în toate celelalte jurisdicții fiscale. Impozitele plătite includ și impozitele datorate de entitatea constitutivă și reținute la sursă și plătite de alte entități (persoane juridice afiliate și persoane juridice independente). Astfel, dacă o societate A rezidentă în jurisdicția fiscală A încasează dobânzi în jurisdicția fiscală B, societatea A trebuie să raporteze impozitul reținut la sursă în jurisdicția fiscală B.

1.5. Impozit pe venit/profit/impozit specific acumulat — anul fiscal de raportare

În cea de-a șaptea coloană a formularului, întreprinderea multinațională raportoare comunică suma cheltuielilor curente acumulate cu impozitele, înregistrate pentru profiturile sau pierderile impozabile din exercițiul de raportare ale tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Cheltuielile curente cu impozitele reflectă numai operațiunile din exercițiul fiscal de raportare și nu includ impozite amânate sau provizioane pentru datorii fiscale nesigure.

1.6. Capitalul social declarat

În cea de-a opta coloană a formularului, întreprinderea multinațională raportoare comunică cuantumul capitalului social declarat al tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. În ceea ce privește sediile permanente, capitalul declarat trebuie să fie raportat de către entitatea juridică ce deține sediul permanent în cauză, cu excepția cazului în care, în jurisdicția fiscală a sediului permanent, există o cerință de capital definită, în scopuri de reglementare.

1.7. Profitul nedistribuit/nerepartizat

În cea de-a noua coloană a formularului, întreprinderea multinațională raportoare comunică cuantumul profiturilor nedistribuite/nerepartizate ale tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă, începând de la sfârșitul exercițiului respectiv. În ceea ce privește sediile permanente, profiturile nedistribuite trebuie să fie raportate de către entitatea juridică ce deține respectivul sediu permanent.

1.8. Număr de salariați

În cea de-a zecea coloană a formularului, întreprinderea multinațională raportoare comunică numărul total de salariați în echivalent normă întregă al tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Numărul de salariați poate fi raportat începând de la sfârșitul exercițiului, pe baza nivelurilor medii de ocupare a forței de muncă pentru exercițiul în cauză sau pe orice altă bază aplicată în mod sistematic în toate jurisdicțiile fiscale și de la un exercițiu la altul.

În acest scop, contractorii independenți participanți la activitățile de exploatare obișnuite ale entității constitutive pot fi raportați ca salariați. Este permisă rotunjirea sau aproximarea rezonabilă a numărului de salariați, cu condiția ca această rotunjire sau aproximare să nu denatureze semnificativ distribuția relativă a salariaților între diferitele jurisdicții fiscale. Se aplică abordări coerente de la un exercițiu la altul și în toate entitățile.

1.9. Imobilizări corporale, altele decât numerarul și echivalentele de numerar

În cea de-a unsprezecea coloană a formularului, întreprinderea multinațională raportoare comunică cuantumul valorilor contabile nete ale imobilizărilor corporale ale tuturor entităților constitutive cu rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. În ceea ce privește sediile permanente, imobilizările trebuie raportate în ceea ce privește jurisdicția fiscală în care este situat sediul permanent. În acest scop, imobilizările corporale nu includ numerar sau echivalente de numerar, imobilizări necorporale sau active financiare.

2. Lista tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale incluse în fiecare agregare, per jurisdicție fiscală (tabelul 2)

2.1. Entitățile constitutive rezidente în jurisdicția fiscală

Întreprinderea multinațională raportoare enumeră, pentru fiecare jurisdicție fiscală și pentru fiecare denumire de entitate juridică, toate entitățile constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale care își au rezidența fiscală în jurisdicția fiscală relevantă. Cu toate acestea, în conformitate cu punctul 2 din instrucțiunile generale referitoare la sediile permanente, sediul permanent se menționează în legătură cu jurisdicția fiscală în care este situat. Se notează entitatea juridică căreia îi aparține sediul permanent.

2.2. Jurisdicția fiscală de organizare sau de înregistrare, dacă este diferită de jurisdicția fiscală de rezidență

Întreprinderea multinațională raportoare comunică numele jurisdicției fiscale în temeiul legilor căreia este organizată sau înregistrată entitatea constitutivă a întreprinderii multinaționale, dacă aceasta este diferită de jurisdicția fiscală de rezidență.

2.3. Principala (principalele) activitate (activități) economică (economice)

Întreprinderea multinațională raportoare comunică natura principalei (principalelor) activități economice desfășurate de entitatea constitutivă în jurisdicția fiscală relevantă, bifând una sau mai multe căsuțe corespunzătoare.

ANEXA Nr. 3

Denumirea contribuabilului: .....

Cod de identificare fiscală: .....

Nr. de înregistrare în registrul comerțului .....

Domiciliul fiscal: localitatea .....

str. .... nr. ...., bl. ...., sc. ...., ap. ....

județul/sectorul .....

Nr. .... /din data de .....

NOTIFICARE

privind calitatea entității constitutive a grupului de întreprinderi multinaționale, respectiv privind identitatea și rezidența fiscală a entității raportoare a grupului de întreprinderi multinaționale, conform prevederilor pct. 7 și 8 din secțiunea a II-a din anexa nr. 3 la Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare

Stimată doamnă/Stimate domn,

Societatea ....., având domiciliul fiscal în .....,
(denumirea contribuabilului) (localitatea, str., nr., bl., sc., ap., județul/sectorul)

înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului cu numărul ..... și având codul de identificare fiscală ....., reprezentată de ....., în calitate de ....., în conformitate cu prevederile pct. 7 și 8 din secțiunea a II-a din anexa nr. 3 la Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, vă informează că aceasta face parte din grupul de întreprinderi multinaționale ....., având calitatea de societate-mamă

(denumirea grupului de întreprinderi multinaționale)

finală/societate-mamă surogat/entitate constitutivă desemnată/entitate constitutivă.

Totodată, societatea ..... vă informează că formularul „Raportul pentru fiecare țară în parte”
 (denumirea contribuabilului)
 la nivelul grupului de întreprinderi multinaționale din care face parte va fi depus în ....., entitatea raportoare
 (jurisdicția fiscală)
 fiind ....., având codul de identificare fiscală și rezidența fiscală în .....
 (denumirea entității raportoare)
 Anul fiscal de raportare al grupului de întreprinderi multinaționale (din care face parte contribuabilul declarant) începe la
 data de ..... și se încheie la data de .....
 Anul fiscal de raportare al societății ..... începe la data de ..... și se încheie la data de .....
 (denumirea contribuabilului)

Societatea .....
 Reprezentată prin .....
 Calitatea reprezentantului .....
 Semnătura și ștampila societății în original

ANEXA Nr. 4

Caracteristicile de tipărire, modul de difuzare, utilizare și păstrare ale formularului „Raportul pentru fiecare țară în parte”

1. Denumire: „Raportul pentru fiecare țară în parte”
2. Format: A4/t1 (număr variabil de pagini în funcție de volumul de informații înscrise)
3. Caracteristici de tipărire: se tipărește pe o singură față, utilizându-se echipamente informatice pentru editare.
4. Se difuzează gratuit.
5. Se utilizează la declararea anuală a informațiilor cu privire la grupul de întreprinderi multinaționale din care fac parte contribuabilii și în condițiile în care sunt îndeplinite condițiile cuprinse în prevederile art. 291³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.
6. Se completează și se depune de contribuabilii care au obligația declarării informațiilor cu privire la grupul de întreprinderi multinaționale.
7. Circulă:
  - un exemplar la organul fiscal competent pentru administrarea creanțelor, în format PDF, cu fișier XML atașat, pe suport CD, însoțit de formatul hârtie, semnat conform legii;
  - un exemplar la contribuabil.
8. Se arhivează la organul fiscal competent pentru administrarea creanțelor:
  - formatul hârtie, la dosarul fiscal al contribuabilului;
  - formatul electronic, în arhiva de documente electronice.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

